

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Generalis Totius Sacri Ordinis Clericorum Canonicorum
Historia Tripartita**

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

IX. De formæ tonsuræ Clericorum Apostolicorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

V. **S**ed quod hanc veritatem maximè confirmat, nullus dubium est, quin vñs, & forma veri habitus Apostolici, & Clericorum Apostolicorum seruerit in Ecclesia Romana, quæ dicitur Apostolica, & prefertim in ipso Domino Apostolico quæ B. Petri à postulorū Principi locum obtinet, & successivæ in Episcopis, qui gerunt vice saliorū Apostolorum, necnon in Prelatis, & Clericis Apostolicis. At Sanctissimi Domini nostri Apostoli habitus est vestis linea, cum tunica alba, & birro, qui habitus ad eum illius est proprius. ut licet monachi ad ordinem Episcopalem assumpti propriū habitum retineant nec vestem lineam asumant, tamen cum ad apicem summi gradus Apostolici promouentur, illico vestem lineam accipiant. Si mulier qui Episcopi ordinantur, in sua creatione vestem lineam accipiunt, nisi sint monachi, quos priorem habitum tenere oportet in signum monasticæ professionis, quam emiserunt. Idem in Clericis Camera Apostolicæ, Protonotariis, & ceteris Prelatis Romanæ Curie seruantur, qui omnes in sua creatione vestem lineam accipiunt, & illa non solum cum divinis interlunt, sed in omnibus aëribus publicis vñntur.

Aque hinc argumentum evidenterissimum deducitur, hanc vestem clericorum Apostolicorum habitum extitit, ab ipsiusmet Apostolis designatum, quod enim tenet Ecclesia Romana, quæ uniuersitatis est, & Apostolica, nec Concilij institutum, sed semper retentum est, non nisi auctoritate Apostolica traditum, rectissime creditur. Cæterum vñs vestis linea in Ecclesia Romana apud clericos Apostolicos, quin apud Episcopos, & ipsu[m] Dominu[m] Apostolicu[m] antiquissimum est, cuius initij memoria non extat. Ergo signum est Apostolica traditionis, iuxta Regulam à B. Augustino traditionis lib. 4. contra Donatistas cap. 24.

VI. **N**ec obstat, quod vñs linea ex institutione Apostolica clericorum propriis est habitus, omnes clerici illam semper, & vñq[ue] ferre debentur, quod cum non faciant, indicium est, illam ex institutione Apostolica proprium corum habitum non esse. Nam respondet, quemadmodum in prima parte dictum fuit, omnes clericos ab initio Regulares fuisse, & sic etiam vestis linea omnium clericorum communis, & vñs linea era habitus. Porro quemadmodum successu temporis multi ex clericis à primeno illo communis vita instituto defuerunt, alij vero idem institutum retinuerunt: ita tamen multi ex Apostolica concessione vñsum quotidianum vestis linea omisserunt, & in solis Ecclesijs vel functionibus Ecclesiasticis huiusmodi habitus retinuerunt, quem cæteri clerici, qui institutum vita Regularis tenuerunt, quotidie deferunt, cum enim habitus regularis signum sit externum professionis internæ, hac sele inuicem consequuntur, tenere professionem, & tenere habitum, abiecere professionem, & abiecere habitum. Dices. At clerici secularis in functionibus Ec-

clesiasticis eiusmodi habitum gerunt, non ergo est habitus professionis.

Respondeo vñs linea est habitus tum profissionis, tum clericalis. ideo Canonici Regulares, quia sunt clerici, & quia sunt professi, semper habitum defuerunt, tam quando munera clericalia exercerent, quam quando non exercerent, & è contraclerici vero seculares, quia non sunt professi, habitum lineum defuerunt solum in functionibus clericaliis, non autem in alijs actibus priuatis. Similiter monachi licet sim professi, non tamen defuerunt eiusmodi habitum, nisi in functionibus clericaliis: quia non sunt clerici ex vñsa professionis, sed quasi per accidentem.

Dices. Clericos Camere Apostolicæ, & alios Romanæ Curie vestem lineam deferrere, etiam extra functiones Ecclesiasticas.

Respondeo, hoc nostram sententiam minimè infirmare, sed potius confirmare: hinc enim declinatur argumentum, omnes clericos Romanæ Ecclesie ab initio eiusmodi habitum gestare consueisse, curis gestaminis vestigium etiam nunc à primo illo instituto relaxati detinent.

Non me lateo, præter tunicam lineam fuisse antiquis clericis aī indumenta tum ex vñsa antiquo, tum etiam per Summos Pontifices. & Sacra Concilia designata qualia erant, quæ Majorates, siue Almutia, Lacerne, Dalmacia, Planecta, Birri, Cappa de choro clausa, cappa aperta, & pallia vocabantur: de quibus Cassianus dicto lib. de institutis Renuntiantum, Augustinus lib. 2. de Communis vita Clericorum, Gracianus in suo Decreto 30. d. & 21. q. 4. & alibi, Benedictus XII. in Reformatione generali totius Ordinis cap. de Forma habitus, & Molanus lib. 3. de Canoniciis c. 5. & sequentibus. Verum quod illa ad subflaviam clericalis habitus minimè spectent, ac etiam pro locorum, & temporum varietate sint immutata, quin etiam nonnulla tum clericis, tum monachis sine communia, prolixius de illis agere, superfluum exsiliaverunt.

VII

CAPUT NONUM.

De forma tonsure Clericorum Apostolicorum.

 Vnde non desint, qui sub nomine habitus crism ipsum tonsuram clericalem siue monasticam latissima quadam acceptatione, ac extensione complecti voluerint, ut videlicet potest apud venerabilem Bedam lib. 5. Historia gentis Anglorum cap. 22. & in Concilio Quarto Tolitanio cap. 40. vbi de tonsura clericali inter alia haec habet: *Vnde oportet pro amputando ab Ecclesijs scandalo, ut hoc signum dedecoris auferatur. & sit una tonsura vel habitus,*

fin.

I.

scient et omnes Hispani vissi : Hinc merito ex nobis
defendit auctoritate duerimus, ut de forma habitus
clericorum Apostolicorum agentes, de illorum ton-
sura aliquid impræsentiarium dicamus, tum vel ob
hoc præsumtum, quod in forma ipsius tonsuræ ele-
rci regulares diliguntur a secularibus non so-
lent laicis, veniat etiam clericis. Istud quantum sit
et quod brevius fieri possit, elucidemus, & refolu-
mus, ijs omisitis, quæ de Paganorum sacrificioru-
m tonsuræ autore plerique à Baronio t.o. sub anno
f.s. n.12. relati scribunt. Suppono imprimitum, tonsuræ
vism apud omnes clericos, & monachos anti-
quissimum in Ecclesia Catholica semper fuisse,
& con sequenter in traditione apostolica fundatum,
de quo scripserunt autores tum antiquissimi, tum
etiam probatissimi, nemirum venerabilis Beda lib.
3. Historia gentis Anglorum c. 26. & lib. 5. c. 22.
Alcuinus, Rabanus, Amalarius, Isidorus, & alij à
Baronio loco proximè citato, & à Cardin. Bellar-
min lib. 2. de Monachis cap. 4. allegati.

Nec vacat de causis huius institutionis praesentum loco disputare, an tonsura clericalis in memoriam spinarum coronae Salvatoris nostri Iesu Christi facit instituta, vt sensit Beda in locis prox. alleg. an in signum specialis consecrationis, quia monach. & clericis scipios Deo dedicauerunt, quemadmodum in veteri lege Nazaræi tondebatur in illorum consecratione, Numerorum cap. 6. an in signum conuersationis & singularis penitentiarum, quod precipientes ex antiqua Ecclesia confusitudine teneruntur, sicut legitur in Concilio Tertio Toletano esp. 12. An quia tonsura capillorum vitam lugubrem denotat, quippe quod monachorum partes sint tum propria, tum aliena peccata lugere: An ob reverentiam Petri Apostoli, cuius verticem Paganis ob contumeliam abraserunt. An in signum regalis dignitatis clericorum, & maxime Sacerdotum, vt Hieronymus sit in esp. Duo 12. quasit. An ob alias causas, quas passim apud scribentes legi possunt, quas superfluum existimo longiori oratione hoc loco recensere, nam quaque huius institutionis ratio exierit, hoc certum, & constans est, illam in Ecclesia vetustissimam esse, ut potest a Sanctissimis Apóstolis instituta.

III. Secundò sciendum est, triplicem formam apud vetores inueniri, que non solum apud Hæreticos, sed etiam inter Catholicos in vñ aliquando existit. Prima, quia Simon Magus & hæretici vestebatur, nam ille, vt auctor est Beda lib. 5. Historia Gentis Anglorum, cap. 22. tonsuram capitis ita componebat, vt supra frontem, & à parte anteriore speciem corone representaret, exterum eadem corona à parte posteriori, & in occipito inter se videbatur, & decurtata, & iure quidem, nam eum esset Hypocrita, in praefenti quidem vita censebatur ab hominibus illius artibus deceptis corona extrema gloria dignus : verum in altera vita non solum ipsa corona gloria fuit priuatis, sed ad In-

fern superflua iustissime damnatus. Hanc formam tonsura gelabant olim Scotti, ac citam nonnulli Episcopi, & Monachi, qui causa predicandi Euangelium ex Scotia in Angliam trajecebat, & inter eos Colmanus quidam, & Monachi in Insula Lindisfarne hi apud Angliam degentes, cum quibus grauis concordatio cit habita, cuius item venerabilis Beda lib. 3. cap. 25. & 26. & sequentibus mentione: qui demum ab Episcopis & clericis Catholicis in Ecclesia Romana Catholice instituti de suo errore certiores effecti, perfectam coronam clericorum, & monachorum Ecclesie Romane Catholicae, & Apostolice, abiecta illa Simoniana, libertinismi sive percuti. Altera eiusdem clericalis tonsuræ forma ea extitit, cuius meminit Concilium Quartum Tolentanum cap. 40. in senib: Omnes Clerici, & Lettores, sicut Letta, & Sacrae detonsæ superius capite toto, inferius solam circuim circumferunt, non ut huc vigeat in Galicie particula facere Lettores videtur, qui prolixus est. Laci, invenimus caput vertex modicem circulum tundere, siue enim iste in Hispania, huicque Hiereticorum fusi: vel aportet, vt pro ampiatudo ab Ecclesiis scandala, hoc primum deducatur auctoritas, & sit una rostrata, vel tubata, sicut totius Hispaniae est vicia. Qui autem hoc non infundunt, sicut Catholicus reuersus est. Ex hoc Concilio habes, hanc secundum formam tonsuræ, qua clericorum supremus vertex in modum parui circuli tundetur, relictis alijs capillis prolixis mortis locorum, quod effect in vnu apud Hunc in Regna Galitiae degentes, sanctissime ab eodem Conclilio Catholicis interdictam, ad materiam scandalis scandali tendam, nam tamen scandalum celiante, spud plures Catholicorum in Hispania, Italia, & alijs Provinciis in vnu fuit, & nunc etiam teneat. Tertia eiusdem clericalis tonsuræ forma eius, prius patres frequentius mcmimerunt, fuit in modum corona, ita nimurum, vt detonsæ superius capite in modum circuli, sive sphæra, non enim etiam in parte inferiori, remaneant capilli ad modum coconis totum caput ambientes, vt praefatum Conclilium aperte indicat, & D. Hieronymus, cunctismodi ea, quam nunc Canonici, & ceteri Regulari sunt omnes teneant.

Extribus formis predictis certum est, tonsuram clericorum regularium primitivam Ecclesia non fuisse iuxta primam formam: quia illa forma nullus Catholicorum paucissim exceptis, in angulo Scotorum per ignorantiam lapidis, vestibus, non reperi alium autorem, qui tonsure seminariales meminerit, praeter unum Bedam in locis proximis allegatis. Et res dubium, an etiam iuxta eundam formam, quia nunc paucim leculari clavis vntur in eam vero iuxta tertiam, quam defuerit Canonici, & ceteri omnes regulares paucissim exceptis. Ad quod dubium resolute, & fine via hastitatione respondere, tonsuram antiquorum clericorum ab exordio nascientis Ecclesia usque tempora D. Hieronymi, & Augustini formam co-

Lact., & teneant caput in modum corone.

Sequitur D. Ilidorus lib. 2. de officijs cap. 4. vbi dicit tonsuram, & coronam clericalem fuisse institutam ab Apollonius. Ex quibus videoas, parum probabilitatis habere, quod Baronius tom. 1. sub anno 58. n. 229. scribit, non fuisse olim unam & eandem confuetudinem omnium Ecclesiistarum in tonsura clericali ferenda ad modum corona, nam si de prisco illo tempore sicut ad Beatos Hieronymum, & Augustinum, & paulo etiam post illud loquitur, apparet, confuetudinem totius Ecclesiae fuisse, ut clerici, ac monachi tonsuram in modum corona deferrent, non in modum parui circuli in summo vertice, sicut modo fertur a clericis dictis secularibus: nam illa neque refert coronam regiam, nec etiam spiculam coronam Salvatoris nostri Iesu Christi, quod de corona prisorum clericorum prefati Doctorcs affirmant, sed vt non exemplo illustremus, qualisnam fuerit censura clericorum Apostolicorum, intueti licet in Domino Apostolico, in quo Apostolic habitus integritas feratur, nam ille tonsuram clericalem non inflar parui circuli in summo vertice, sed in modum corona totum caput ambientis ex vestitusissima, & nunquam temeraria confuetudine defert.

Secondus testis est Canon. ex Concilio IV. Tocletano c. 40. proxime alleg. ex quo Card. Bellarm. lib. de Monachis c. 40. lutes Concilium, ut omnes clericos capite detuso solum circulum capillorum super arcu elongant, ex quo apparet olim eandem fuisse coronam clericorum & monachorum: sed monachi qui denusserunt antiquam confuetudinem, clerici vero magnae partem illa mutaverunt. Hec Bellarminus.

Tertius est Beda d. lib. 5. c. 22. dicens: Neg. ob id taurum in coronam attendemur, quia attonitus ita est Petrus, sed quia Petrus in memoriam Domini posse non attonitus est, & infra ista oportet etiam eos, qui vel monachorum vel graduum clericatus habent, & arcuibus necesse habent pro Domino se continentibus funibus adstringere, fornasi quoque coronas, quam ipse in pagina sua spiculam portavit in capite, ut spinas, & tridentum peccatorum nostrorum portaret, id est, exportaret, & asperget a nobis, sua quoque in capite per tonsuram præferre, ut se irrueat, & opprobria pro illa libenter, ac prompto animo tollatur ipso etiam frontispicio decent, ut coronam vite, quam reprobatae Deus diligenter semper expectare, proque huius perceptione aduersa mandat, & profera contemnere diligenter.

Quartus est Gregorius Turonensis in vita S. Patruij cap. 17. vbi de S. Nicetio verba facient, inquit: Sanctorum Nicetius Episcopus ab ipsorum sui temporis clericis est designatus, nam cum parte fraude effugione caput eius, ut illi confuetudo nascentium instant, à capitulo quidem nudum cernebatur: in circuari vero modicorum pilorum ordo apparuit, ut pateretur, ac sidem coronam Clerici suisse signatum.

Quintus est B. Augustinus in epistola 147. ad Proculianum, vbi meminuit tonsuram clericalis sub nomine coronæ: Per coronam, inquit, nostram nos adoravimus vestram per coronam vestram vos adoramus. Eadem verba habentur apud Hieronymum epist. 16. inter epistolam Augustini: Fratres tuos dominum meum Aliquam, & dominum meum Euodum, ut nomine meo salutes, precor per coronam tuam.

Sextus est Canon. Concilij Niceni primi 76. qui sic habet: Ut Religiosi cum monachis, tam moniales habeant alia indumenta, & alios mores, quam habent

Ceterum siue illi antiqui clerici tulerentur, siue raderentur, parum retulerit, & potuit quoad hoc esse varia confuetudo Ecclesiistarum, vel saltus diversis temporibus, vel in diversis provincijs, ut aliquando tonsura fieret cum rasura, aliando vero sine rasura. Quemadmodum etiam parum referebat, an barbam raderent, an etiam laxarent: nam in diversis provincijs diversus erat mos barbam raderendi, siue laxandi. Occidentales enim tenebant, vel etiam radebant: Orientales vero laxabant. Imo Clemens I. Petri discipulus & successor lib. 1. Institutionum Apostolicarum c. 3. Barba rasuram expresse interdicit. Oportet præterea, inquit, non barbam radere, neque formam hominis contraria naturam mutare, ait enim lex, non radetu barbas vestras: mulieres enim ut decreter, non esse barbatas, fecit eorum autor Deus, ut et contra, ut non decret, idem tu-

Hec statu: De qua Constitutione, & illius causis videnda sunt quæ Franciscus Turrianus in illum locum scitè de more obseruat, & habentur in tomo i. Conciliorum. Et nunc etiam inter ordinis Regularis aliqui barbam vel radunt, vel ad cutim tondere folientali velò laxant. Neque tamen qui laxant ut inter clericos Thaeatini, & S. Pauli Deccollati, & inter mendicantes Fratres D. Francisci strictioris obseruantur. Cappucini nuncupati, ac inter Eremitas Camaldulenses, & montis corona, minus perfecti confentur, quam qui tendent, vel radunt, ut inter clericos Iesuitas, & inter mendicantes Predicatorum, & Fratres D. Francisci reformati, & monachos omnes. Verum consuetudines vnius cuiusque instituti ab Ecclesia probati temendas esse arbitrios, & omnem luxum hic in coma, siue in barba nutrita ab ipsis clericis siue regularibus, siue etiam secularibus ita areendum, ut tam in barba rasura tantum momenti constitutu non putemus, quod ex potissimum regularis disciplina summa pendere arbitremur, sicut nonnulli interdum sentire videntur, scilicet forsan habentes, at non secundum scientiam excutientes culices, & camellos vorantes, decimantes mentam, & anetum, & quæ interiora sunt paropifidis, immunditiarum plena relinquentes.

CAPV T DECIMVM.

Canonorum Ordinē ab Apostolis fundatum usque ad Beati Patris Augustini tempora cōtinuum maximē floruisse, ac toti orbi notissimum extitisse.

Via Ioannes Marquez in suo libro super edito de origine fratrum Eremitarum Augustinianis, inter multa qua de Canonis Regularibus falsò videtur afflere, hoc præcates insigne, & luculentum cap. 8.5. pag. milii 11. col. 2. scribit, Canonorum Ordinē, licet ab Apostolis plantatum, circa B. Augustini tempora vix in mundo agnitus, quod parum tunē temporis fuisse dilatatus, que res in causa fuit, ut cundem Augustinum ipsius Ordinis primum institutorem plerique exiliaverint, posteaquam de ipsius Ordinis foundatione in præcedentibus dictum fuit, compellor nunc illius continuationem usque ad B. Augustini tempora mōstrare, illumque per id temporis ante reformatiōnem ab Augustino inchoatam maxime per omnes Ecclesiās floruisse, ac toti mundo notissimum extitisse, quod non unico, verū tripli argumētationis genere tum facilissimē, tum etiam evidētissimē præstabo, nimirum testimonij Doctorū,

qui vel conceptis verbis, vel saltem ex quipollenti bus hoc testantur, necnon ex Sanctis Patribus, qui ante Augustinum ipsi Ordini informando, ac instaurando strenuam operam impenderunt, ac tandem ex ipsis Ecclesiis tum Cathedralibus, tum etiam Metropolitanis, in quibus ante D. Augustinum Ordo canonicus summoperè floruerat. Ex quidem quod attinet ad testimonium primi generis, inter autores, ex quibus ipsa Canonici Ordinis continuatio usque ad B. Augustinum ducatur, primus tellus irrefragabilis est Vrbanus L. in allegata epistola ad omnes Christi fideles, relatis in dict. cap. Scimus, 12. quæsi. 1. ubi facetur vita communem inter omnes clericos sub obligatione votorum usque ad sua tempora per omnem Ecclesiā duruisse, cuius verba superius c. 5. num. 2. sunt allegata. Huius Pontifex circa annum Domini 32. martyrio coronatus fuit.

Secundus est Concilium Nicenum primum sub Syria Pape, & Constantino Mgrno circa annum 320. celebratum, in quo non solum de clericis sub Canonis, siue sub regula degentibus mentio habetur, ut in canone 17. cuius verba referuntur in e. Quoniam multi 47. dist. vii interdicunt clericis viuentibus sub regula, vel ut Gentiani lechio habet, sub Canone, non solum exercitent vias, sed etiam omnis negotiatio sub pena depositionis, & in e-præcedenti, cuius etiam verba referuntur in cap. Si qui verò. 9. q. 1. vbi interdicunt omnibus clericis, siue presbyteris, siue diaconis, siue alij sub regula confituntur, ne a suis Ecclesijs discendant, & si discesserint, ne in alijs Ecclesijs cipient, item in Canone 15. secundum versionem ex Arabico: si qui eisdam, qui sunt in Clero, aut negotiis acquirendu oportet studiat, aut vñam, vel iniquam lucis, degenerat ab Ordine, & sit alienus a Regula.

Tertius est Eusebius Caesariensis, qui vixit post Magnum Constantinum usq; ad annum circiter 340. in secundo libro Historie Ecclesiastice c. 16. vbi dicit institutum D. Marci in Ecclesia Alexandria plantatum, de quo superius ex Philon diximus, usque ad sua tempora in omnibus Ecclesijs & monasterijs retentum, quod saltem de Ecclesijs Orientalibus intelligi debet: Tanta, inquit, refusa multitudine credentium virorum, ac mulierum primo in gressu exemplo sobrietatis (scilicet D. Marci) & carentia congregata, ut etiam conuersata eorum, quæ ipsum crediderant, & vita totius abstinentia, ac frigori eorum sobriag, continua laborum memoria mandatur à viro disertissimo Philon, quem seruo tenet, temporibus Claudi imperatorū Romanum venisse, & Petrum apostolum vidisse, atque eum adhesisse colloquit, verbum Dei predicanus, quod valde est versante, quia seruam: Nam, quam diximus, posterioribus ab eis temporibus constat esse compositionem, in qua eudentissime omnia Ecclesia instituta complectitur, que & sunt tradita sunt, & in biederum feruntur a nobis, sed & abstinentia vitas, serum dant axat, qui nunc in Ecclesijs, vel monasterijs degunt, describit ad liquidum. Ecce tibi insu-

CAPV T DE C

nam vero abstinentiam (illii idem erant quod alio nomine Regulæ) usque ad tempora Eusebii manu non solim in monasterijs, id est inter monachos, sed etiam in Ecclesijs, sive inter Clericos. Quidam B. Ambrosius in libro 69. de Naturâ & Ereditate Vercellensis Episcopi & martyris interpretata illius Sancti viri facienda recenter, quod ad eis reuersus huc clericos ad Orientem Ecclesijs reformauerat cum officiis monachorum militaria iungens, ut quoniam in eis etiam, quod quia monachos, possidit, sed etiam Ecclesia eisdem monachis instituit, ut quoniam aperte solum peccabilius fuerat alia observantia, quæ & singulari canonicae conservatae, quæq; per contemptum etiam & accusacionem, ut etiam monachos lectiuit, iusta & propriae eis, & deinceps Clerice excepit, quæq; per observantia gaudias. Ex quidem Eusebium mox Orientalis Ecclesijs monachorum reformans, & conuenienter vñusq; respectu & Eusebii in Ecclesijs Orientalijs quoniam instituta inter clericos patim viguisse, ut quoniam Batus Ambrosius Vercellensis Ecclesijs monachis ob regularia instituta mancupata, aliquippe Ecclesijs clericos fuisset, statim decessit.

Quoniam dicit Hieronymus in epist. 2. ad Neopatrum super eum, qui cum expelte dicat, Atque hec temporum nihil proprium tutu accipitidore possum, & illos non sine reprehensione analit, ex illorum professione, & via monachorum regularium instituta inter clericos si in illi tempora retenta fuisse: quoniam deinde non illi tempore ob tempora in eis etiamiam plautum inciperent etiam pente illo instituto, quod tandem postmodum reseruerunt, contra quos graviter incepit Hieronymus: unde apud Hieronymum 38. n. 4.

Sicut dicit Augustinus, qui Periliano sibi subveniens quod inlectum viri monachicæ in Africa incepisset, quod quale generosus, ignorare se hinc responderet lib. 2. cap. 1. quod genus Periliani, genus viri monachicæ se a Africam adiunxit, toti Orbi notissimum inde Caiusviro, B. Augustini Ordinem Canonum. B. gallicum, huc clericorum regulares in Africa introduxit, id enim monachos contradicentes fatentur, Cardinalem de Scriptoribus Ecclesiastice in lugubrissima sermonum ad Eremitas, S. Caiusviro, S.R.E. Cardinalis, & Episcopus Magonius in actis illius Ecclesijs par. 7. in epist. ad Caiusviro cap. 7. quin, & Cardinalis B. Augustini, Annal. sub anno 328. no. 21. vobis a Caiusviro: Qui rei eis subiaceat alius monachus invenient clericatus predicatorum à 5. ann.